

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně PhDr. H. P., proti žalovaným 1) Národnímu památkovému ústavu, Praha 1, Valdštejnské nám. 3, 2) Ministerstvu kultury, Praha 1, Maltézské nám. 471/1, o kasační stížnosti žalovaného ad 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, čj. 8 Ca 59/2005 – 48,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobkyni a žalovanému Národnímu památkovému ústavu se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení fiktivního rozhodnutí Národního památkového ústavu o odvolání žalobkyně ze dne 23. 12. 2004 proti fiktivnímu negativnímu rozhodnutí tohoto žalovaného o zamítnutí žádosti žalobkyně o informace ze dne 1. 12. 2004. Pro případ, že by soud dospěl k závěru, že orgánem rozhodujícím o odvolání je Ministerstvo kultury, domáhala se zrušení fiktivního negativního rozhodnutí tohoto ministerstva. Žalobkyně navrhl, aby bylo (v případě obou eventualit) zrušeno i uvedené správní rozhodnutí vydané v prvním stupni řízení.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2005, čj. 8 Ca 59/2005 – 48 bylo vysloveno, že rozhodnutí Ministerstva kultury, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně podané dne 27. 12. 2004 proti rozhodnutí Národního památkového ústavu, jímž odepřel

žalobkyni poskytnout informace k její žádosti podané dne 3. 12. 2004 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení byla žalobkyni přiznána částka 2120,50 Kč. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, městský soud se především zabýval otázkou, kdo měl rozhodnout o odvolání žalobkyně proti fiktivnímu rozhodnutí Národního památkového ústavu. S poukazem na zákon ČNR č. 2/1969 Sb. a § 25 odst. 2 zákona ČNR č. 20/1987 Sb. dospěl k závěru, že povinným subjektem nejbližše vyššího stupně nadřízeným povinnému subjektu, který rozhodnutí vydal, nebo měl vydat ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o informacích je Ministerstvo kultury.

Proti tomuto rozsudku podalo žalované Ministerstvo kultury kasační stížnost. V ní především poukázalo na to, že nepochybně, že Národní památkový ústav jakožto veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky, je z hlediska zákona o informacích povinným subjektem. Má však za to, že městský soud nesprávně posoudil otázku, zda toto ministerstvo je subjektem, který měl rozhodnout o odvolání proti (fiktivnímu) rozhodnutí žalovaného ad 1). Stěžovatel poukázal na to, že vztahy mezi touto státní příspěvkovou organizací a jejím zřizovatelem jsou určeny především zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), který upravuje zejména „finanční toky“. Hierarchický vztah mezi státní příspěvkovou organizací je dán pouze v některých konkrétních úzkých otázkách, a to na základě zvláštních předpisů. Ustanovení § 25 odst. 2 zákona o státní památkové péči nelze interpretovat tak, že zakládá obecný hierarchický vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi Ministerstvem kultury a Národním památkovým ústavem. Podřízenost, o níž se zmiňuje toto ustanovení, není tedy všeobecná, ale týká se pouze otázek, které jsou v zákoně o státní památkové péči dále konkretizovány. Tím, kdo měl tedy rozhodnout o odvolání žalobkyně byl generální ředitel Národního památkového ústavu (stojící v čele povinného subjektu, který rozhodnutí – v prvním stupni – vydal nebo měl vydat).

Žalobkyně ve stručném vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí městského soudu považuje za správné, neboť Ministerstvo kultury je nadřízeným orgánem Národního památkového ústavu. Poukázala i na dřívější rozhodovací praxi tohoto ministerstva.

Žalovaný Národní památkový ústav ve svém vyjádření argumentoval obdobně jako Ministerstvo kultury v kasační stížnosti. Dále zpochybnil výši náhrady nákladů řízení přiznanou žalobkyni – konkrétně náhrady mzdy – s tím, že mu není známo, že by žalobkyně byla zaměstnána.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti žalovaného ad 2. Zabýval se tedy především právní otázkou, zda existuje subjekt nadřízený Národnímu památkovému ústavu ve smyslu § 16 odst. 2 věta první zákona o informacích, a zda tímto subjektem je Ministerstvo kultury, nebo zda ve smyslu § 16 odst. 2 poslední věty stejného zákona byl příslušným k rozhodnutí o odvolání žalobkyně generální ředitel Národního památkového ústavu, jakožto ten, kdo stojí v čele tohoto subjektu.

Touto základní otázkou se již zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 28/2007 - 77¹. Jak vyplývá ze zevrubného odůvodnění tohoto rozhodnutí, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že příslušným k rozhodnutí o odvolání bylo Ministerstvo kultury. Ani v této (nyní projednávané) věci není důvodu se od tohoto právního názoru odchýlit a je možno na tyto rozhodnutí v plném rozsahu odkázat. Nebyl proto dán ani důvod k předložení věci rozšířenému senátu dle § 17 odst. 1 s. ř. s., jak se o tom zmiňuje žalobkyně ve svém podání ze dne 26. 9. 2007.

Správnost výše náhrady nákladů řízení nebyla stěžovatelem v kasační stížnosti výslovně napadena. Pro úplnost je třeba uvést, že žalobkyně předložila (na formuláři předvolání k jednání na den 15. 9. 2005) mj. potvrzení Základní školy V. H. o výši výdělku.

Ze všech těchto důvodů byla kasační stížnost zamítnuta.

Žalobkyni ani žalovanému ad 1) nebyla přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť tuto náhradu nepožadovali a jak vyplývá z obsahu spisu, náklady nad rámec běžných výdajů jim nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

---

¹ Viz též www.nssoud.cz